Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2012. gada 20. septembrī*

Valsts atbalsts — Valsts atbalsts, ko Francija esot īstenojusi netieša neierobežota galvojuma formā par labu La Poste, kas izriet no tā publiskās iestādes statusa — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu — Prasība atcelt tiesību aktu — Interese celt prasību — Pieņemamība — Valsts atbalsta pastāvēšanas pierādīšanas pienākums — Priekšrocība

Lieta T-154/10

Francijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *E. Belliard*, *G. de Bergues*, *B. Beaupère-Manokha*, *J. Gstalter* un *S. Menez*, pēc tam – *E. Belliard*, *G. de Bergues*, *J. Gstalter* un *S. Menez*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Stromsky* un *D. Grespan*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2010. gada 26. janvāra Lēmumu 2010/605/ES par valsts atbalstu C 56/07 (ex E 15/05), ko Francija piešķīrusi *La Poste* (OV L 274, 1. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 19. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

Valsts tiesību akti, kas nosaka La Poste *statusu*

La Poste statuss no 1991. gada 1. janvāra un tā juridiskās sekas

1 Piemērojot Francijas 1990. gada 2. jūlija Likumu Nr. 90-568 par pasta un telekomunikāciju publisko pakalpojumu organizācijas noteikumiem (1990. gada 8. jūlija *JORF*, 8069. lpp.), bijušā Pasta un telekomunikāciju ģenerāldirekcija, kas līdz tam bija Pasta un telekomunikāciju ministrijas pakļautībā, 1991. gada 1. janvārī tika sadalīta divās autonomās publisko tiesību juridiskās personās: *France Télécom* un *La Poste*. Ar šo likumu *La Poste* papildus saviem sabiedrisko pakalpojumu uzdevumiem tika atļauts veikt noteiktas darbības, kas ir pakļautas konkurencei.

2 Saskaņā ar 1990. gada 31. decembra Lēmumu, ar kuru tiek piešķirts valsts galvojums *PTT* obligātajiem aizņēmumiem un *PTT* vērtspapīriem, kas izdoti pirms 1990. gada 31. decembra (1991. gada 18. janvāra *JORF*, 917. lpp.), "saistībā ar *PTT* obligāto aizņēmumu un vērtspapīru, kuri izdoti pirms 1990. gada 31. decembra, lai finansētu pasta un telekomunikāciju papildu budžeta ieguldījumu izdevumus saskaņā ar Pasta un telekomunikāciju kodeksa L. 127. pantu, procentiem, amortizāciju, prēmijām, komisijas maksām, izmaksām un citiem maksājumiem, [..] un kas nodoti *La Poste* saskaņā ar 1990. gada 2. jūlija likuma 22. pantu [..], valsts sniedz beznosacījuma galvojumu".

3 Ar 2001. gada 18. janvāra spriedumu *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] (otrā civillietu palāta) apstiprināja principu, saskaņā ar kuru *La Poste* ir jāuzskata par rūpnieciska un komerciāla rakstura publisko tiesību iestādi (turpmāk tekstā – "*EPIC*").

4 Francijas administratīvajās tiesībās *EPIC* ir publisko tiesību juridiskās personas, kuras ir atsevišķas juridiskas personas, kas nošķirtas no valsts un kurām ir finanšu autonomija, kā arī īpaši piešķirtas pilnvaras, kuras kopumā ietver viena vai vairāku sabiedrisko interešu uzdevumu veikšanu.

5 *EPIC* statuss ietver noteiktu skaitu juridisko seku, proti, tostarp:

— maksātnespējas un bankrota procedūru vispārējo tiesību normu nepiemērojamību [it īpaši skat. 1985. gada 25. janvāra Likuma Nr. 85-98 par uzņēmumu sanēšanu un likvidēšanu tiesas ceļā (1985. gada 26. janvāra *JORF*, 1097. lpp.) 2. pantu, kļuvis par Komerckodeksa L. 620-2. pantu];

— to, ka ir piemērojams 1980. gada 16. jūlija Likums Nr. 80-539 par kavējuma naudām, kas uzliktas administratīvajā jomā, un par spriedumu izpildi, ko veic publisko tiesību juridiskās personas (1980. gada 17. jūlija *JORF*, 1799. lpp.), kā arī to, ka valsts tiek atzīta par atbildīgu pēdējā radušos parādu atgūšanas instancē [skat. Likuma Nr. 80-539 1. panta 2. punktu; 1981. gada 12. maija Dekrēta Nr. 81-501, kurš pieņemts Likuma Nr. 80-539 piemērošanai (1981. gada 14. maija *JORF*, 1406. lpp.), 3-1. panta ceturto un piekto daļu un 2008. gada 20. maija Dekrēta Nr. 2008-479 (ar kuru atcelts Dekrēts Nr. 81-501) par naudas sodu, kas uzlikti pašvaldībām, izpildi 10. pantu].

La Poste statusa grozīšana no 2010. gada 1. marta

6 2009. gada 29. jūlijā Francijas valdība iesniedza likumprojektu, lai *La Poste* pārveidotu par akciju sabiedrību. Šī projekta rezultātā tika pieņemts 2010. gada 9. februāra Likums Nr. 2010-123 par valsts uzņēmumu *La Poste* un pasta darbībām (2010. gada 10. februāra *JORF*, 2321. lpp.), kas stājā spēkā tā paša gada 1. martā. Šī likuma 1.-2.I. pantā ir noteikts:

"Publisko tiesību juridiskā persona *La Poste* kopš 2010. gada 1. marta ir pārveidota par akciju sabiedrību ar nosaukumu *La Poste*. Sabiedrības kapitāldaļas pieder valstij, vairākuma akcionārei, un citām publisko tiesību juridiskajām personām, izņemot kapitāla daļu, kas var piederēt personāla akcionāriem ar nosacījumiem, kas paredzēti šajā likumā. Šī pārveidošana neietekmē *La Poste* publiskā pakalpojuma raksturu.

[..]

Šī pārveidošana neietver jaunas juridiskas personas radīšanu. Viss publisko tiesību juridiskās personas *La Poste* īpašums, tiesības, pienākumi, līgumi, nolīgumi un atļaujas gan Francijā, gan ārpus tās tiek pilnībā un bez formalitātēm un pilnībā nodotas akciju sabiedrībai *La Poste* no pārveidošanas datuma. Tam nav nekādas ietekmes uz šo īpašumu, tiesībām, pienākumiem, līgumiem, nolīgumiem un atļaujām, un tas, it īpaši, neizraisa spēkā to esošo līgumu un nolīgumu grozīšanu, kurus ir noslēgusi *La Poste* vai ar to saistītās sabiedrības Komerckodeksa L. 233-1.–L. 233-4. panta nozīmē, ne arī ietver to laušanu, ne attiecīgajā gadījumā parādu, kas ir to priekšmets, priekšlaicīgu atmaksāšanu [..]."

Administratīvais process

7 Ar 2005. gada 21. decembra lēmumu Eiropas Kopienu Komisija atļāva *La Poste* banku un finanšu darbības nodot tās meitas sabiedrībai *La Banque Postale*. Šajā lēmumā Komisija uzsvēra, ka jautājums par valsts neierobežoto galvojumu, kas sniegts *La Poste*, tikšot aplūkots atsevišķā procesā.

8 2006. gada 21. februārī Komisija saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 17. pantu informēja Francijas iestādes par saviem sākotnējiem secinājumiem par valsts neierobežota galvojuma pastāvēšanu, kurš izrietot no *La Poste* statusa un esot valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, un aicināja minētās iestādes iesniegt savus apsvērumus. Uzskatot, ka šis apgalvotais galvojums ir pastāvējis pirms 1958. gada 1. janvāra, EK līguma spēkā stāšanās datuma Francijā, Komisija piemēroja procesuālos noteikumus par pastāvošiem atbalstiem.

9 Francijas iestāžu atbildi uz šo aicinājumu Komisija saņēma 2006. gada 24. aprīlī.

10 2006. gada 4. oktobrī saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 18. pantu Komisija aicināja Francijas Republiku tostarp vēlākais 2008. gada 31. decembrī atcelt *La Poste* saskaņā ar tās statusu piešķirto galvojumu attiecībā uz visām tās saistībām.

11 2006. gada 6. decembrī Komisija saņēma no Francijas iestādēm ziņojumu, ar kuri tika apstrīdēti Komisijas secinājumi, kas sniegti Komisijas 2006. gada 4. oktobra vēstulē, un tika piedāvāts sākt diskusiju, lai kliedētu Komisijas šaubas par Francijas valsts neierobežoto galvojumu par labu *La Poste*.

12 2006. gada 20. decembrī starp Komisijas dienestiem un Francijas iestādēm notika sanāksme.

13 Ar 2007. gada 16. janvāra vēstuli Francijas iestādes, apstrīdot Komisijas secinājumus, bet tomēr, lai izskaidrotu Likuma Nr. 80-539 apjomu, iesniedza Komisijai Dekrēta Nr. 81-501 grozījuma projektu.

14 Izvērtējusi informāciju un precizējumus, kurus Francijas iestādes iesniegušas 2007. gada 1. februārī un 16. martā, tostarp par valsts atbildības iestāšanos *La Poste* aktīvu nepietiekamības gadījumā, Komisija ar 2007. gada 29. novembra vēstuli informēja minētās iestādes par savu lēmumu sākt formālo izmeklēšanas procedūru, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā. Publicējot šo lēmumu 2008. gada 3. jūnija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 135, 7. lpp.), Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savus apsvērumus par apstrīdēto pasākumu.

15 Komisija apsvērumus no ieinteresētajām personām par minēto pasākumu nesaņēma. Taču Francijas iestādes iesniedza apsvērumus ar 2008. gada 23. janvāra vēstuli. Turklāt Komisija pēc iepirkumu konkursa sarīkošanas uzticēja ekspertam veikt pētījumu par neierobežoto galvojumu, ko Francijas Republika piešķīrusi *La Poste*. Šis eksperts iesniedza savu ziņojumu 2008. gada 17. novembrī.

16 Pēc informācijas parādīšanās par to, ka Francijas valdība grasās pieņemt likumprojektu par *La Poste* statusa grozīšanu, Komisija 2009. gada 20. jūlijā jautāja Francijas Republikai, vai tā uzņemsies saistības sakarā ar *La Poste* pārveidošanu par akciju sabiedrību, kura ir pakļauta vispārējām tiesību normām par sanāciju un likvidāciju. Ar šo pašu vēstuli Komisija nosūtīja Francijas iestādēm sava eksperta ziņojumu.

17 Ar ziņojumu, kas nosūtīts 2009. gada 31. jūlijā, Francijas iestādes informēja Komisiju, ka 2009. gada 29. jūlijā Francijas Ministru padome ir pieņēmusi likumprojektu par *La Poste* un par pasta darbībām, kurā tostarp ir paredzēts no 2010. gada 1. janvāra pārveidot *La Poste* par akciju sabiedrību. Turklāt Francijas iestādes norādīja, ka tās iesniegšot savus apsvērumus par Komisijas eksperta ziņojumu.

18 Pēc divām Komisijas atgādinājuma vēstulēm, kas datētas ar 2009. gada 9. septembra un 6. oktobra vēstulēm, Francijas Republika ar 2009. gada 27. oktobrī nosūtītu ziņojumu iesniedza savus komentārus par Komisijas eksperta ziņojumu un atzinumu, kuru sagatavojis cits eksperts.

19 Likumprojekta par *La Poste* un pasta darbībām likumprojekts tika iesniegts 2009. gada 11. decembrī; ar to *La Poste* pārveidošanas datums tika atlikts uz 2010. gada martu.

20 2010. gada 26. janvārī Komisija pieņēma Lēmumu C (2010) 133 par valsts atbalstu C 56/07 (ex E 15/05), ko Francija piešķīrusi *La Poste* (turpmāk tekstā - "apstrīdētais lēmums"). Šis lēmums, kas Francijas iestādēm tika paziņots 2010. gada 27. februārī, ar atsauci 2010/605/ES tika publicēts 2010. gada 19. oktobra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV L 274, 1. lpp.).

Apstrīdētais lēmums

21 Atgādinājusi administratīvās procedūras norisi (apstrīdētā lēmuma 1.–17. apsvērums), apstrīdētā pasākuma saturu (minētā lēmuma 18.–37. apsvērums), kā arī Francijas iestāžu apsvērumus un piedāvājumus (šī paša lēmuma 38.–114. apsvērums), Komisija tieši izvērtēja jautājumu, vai, pirmkārt, pastāv Francijas valsts neierobežots galvojums par labu *La Poste* (apstrīdētā lēmuma 116.–255. apsvērums) un, otrkārt, vai pastāv selektīva priekšrocība, kas izriet no šīs pašas garantijas (minētā lēmuma 256.–300. apsvērums), kas varētu izraisīt konkurences kropļojumus un ietekmēt tirdzniecību (šī paša lēmuma 301. apsvērums) LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

22 Pirmkārt, saistībā ar to, vai šajā lietā pastāv neierobežots galvojums, Komisija pēc Francijas iestāžu vairāku argumentu izvērtēšanas nonāca pie secinājuma, ka *La Poste* bija šāds Francijas valsts galvojums sakarā ar to, ka *La Poste* ir īpašas iezīmes, kas ir cieši saistītas ar tās publiskās iestādes statusu (tostarp skat. apstrīdētā lēmuma 251.–253. apsvērumu). Komisija uzskatīja, ka minētais galvojums ne tikai ietverot valsts resursu nodošanu Komisijas Paziņojuma 2008/C 155/02 par [EKL] 87. un [EKL] 88. panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju [galvojumu] veidā (OV 2008, C 155, 10. lpp.; turpmāk tekstā – "2008. gada paziņojums") 2.1. punkta izpratnē (apstrīdētā lēmuma 254. apsvērums), bet esot attiecināms arī uz valsti (skat. minētā lēmuma 255. apsvērumu).

23 Konkrētāk, saistībā ar vērtējumu par Francijas valsts neierobežotā galvojuma par labu *EPIC* pastāvēšanu Komisija vispirms uzsvēra, ka *La Poste* nav pakļauta vispārējām tiesību normām par grūtībās nonākušu uzņēmumu sanāciju un likvidēšanu un ka saskaņā ar 2008. gada paziņojuma 1.2. punkta otrās daļas ceturto ievilkumu labvēlīgāki kredīta nosacījumi, kurus saņēmuši uzņēmumi, kuru juridiskais statuss izslēdz maksātnespējas vai bankrota procedūru, tiek uzskatīti par atbalstu galvojuma formā. Konstatējot, ka Francijas iestādes apstrīd secinājumu, saskaņā ar kuru tas, ka *La Poste* netiek piemērotas vispārējo tiesību normas uzņēmumu sanācijas un likvidācijas jomā, ir pielīdzināms valsts galvojuma mehānismam par labu šim uzņēmumam gan saistībā ar parādu atmaksāšanu tā parādniekiem, gan tā eksistences saglabāšanu, ja tas nokļūs maksātnespējas stāvoklī, Komisija izvērtēja visus šo iestāžu iesniegtos argumentus (skat. apstrīdētā lēmuma 117. apsvērumu).

24 Vispirms tā norādīja, ka Francijas tiesību normas, pretēji tam, ko apgalvo Francijas iestādes, neizslēdz netiešu galvojumu pastāvēšanu, konkrētāk, valsts galvojumu par labu *EPIC*; to tostarp apstiprinot Francijas Valsts padomes (turpmāk tekstā – "Valsts padome") ziņojums, kas sagatavots 1995. gadā saistībā ar tā saukto "Crédit Lyonnais" lietu (skat. apstrīdētā lēmuma 120.–147. apsvērumu).

25 Izvērtējot *La Poste* kreditora rīcību, lai atgūtu parādu no *La Poste* gadījumā, ja *La Poste* būtu finanšu grūtībās un nevarētu nomaksāt savus parādus, tā secināja, ka:

— parastie šķēršļi, kādi ir privāto tiesību subjekta parādu nemaksāšanas gadījumā, nepastāv saistībā ar publiskajām iestādēm (apstrīdētā lēmuma 150.–155. apsvērums);

— publisko iestāžu, par kurām ir pieņemts tiesas nolēmums saskaņā ar Likumu Nr. 80-539, parādu piedzīšanas process nevienā gadījumā neizraisa parāda izzušanu (apstrīdētā lēmuma 156.–184. apsvērums);

— valsts atbildības mehānismam saistībā ar publisko iestāžu parādu atgūšanas procesu ir visas galvojuma mehānisma pazīmes (apstrīdētā lēmuma 185.–226. apsvērums);

— pat ja publiskas iestādes kreditora prasījums netiek apmierināts, tas saskaņā ar šķietamības teoriju var atsaukties uz likumīgu kļūdu, ko tas pieļāvis parādsaistību noformēšanas laikā, attiecībā uz paļāvību par šo saistību izpildi (apstrīdētā lēmuma 227.–229. apsvērums).

26 Visbeidzot, Komisija uzskatīja, ka, pat ja pēc saprātīga termiņa un pēc atgūšanas procesu izmantošanas, ko tā ir aprakstījusi apstrīdētā lēmuma 150.–229. apsvērumā, publiskas iestādes kreditoram neizdodas panākt parāda atmaksu, šim kreditoram paliks nodrošināts tas, ka minētais parāds neizzudīs, jo, pēc Komisijas domām, valsts iestāžu tiesības un pienākumi vienmēr tiek nodoti valstij vai citai publisko tiesību juridiskajai personai (apstrīdētā lēmuma 230.–250. apsvērums).

27 Otrkārt, Komisija secināja, ka labvēlīgākie kredīta apstākļi, kurus ieguvusi *La Poste* sakarā ar neierobežoto galvojumu, ir priekšrocība (apstrīdētā lēmuma 256.–299. apsvērums), kas ir selektīva (apstrīdētā lēmuma 300. apsvērums) un kas var kropļot konkurenci un ietekmēt tirdzniecību dalībvalstu starpā (apstrīdētā lēmuma 301. apsvērums).

28 Konkrētāk, saistībā ar priekšrocības pastāvēšanu Komisija vispirms uzskatīja, ka apstrīdētais galvojums ir būtisks valsts atbalsta elements, pateicoties kuram *La Poste* saņēma labākus kredīta nosacījumus nekā tie, kurus tā būtu saņēmusi, ja tā būtu tikusi vērtēta vienīgi pēc pašas nopelniem. Šajā ziņā Komisija uzsvēra, ka kredīta nosacījumi tostarp tika noteikti, pamatojoties uz finanšu novērtējumu (skat. apstrīdētā lēmuma 257. apsvērumu). Taču Komisija uzskatīja, ka no noteikta skaita novērtējuma aģentūru analīzēm un metodoloģijas izrietot, ka attiecīgā garantija kā valsts atbalsta, kas sniegts *La Poste*, būtisks elements labvēlīgi ietekmē *La Poste* finanšu novērtējumu un līdz ar to kredīta nosacījumus, kurus tā var saņemt (apstrīdētā lēmuma 258.–293. apsvērums). Komisija uzskatīja, ka tai šajā lietā nav jāpierāda konkrētās šīs garantijas sekas pagātnē (apstrīdētā lēmuma 298. apsvērums).

Tā arī precizēja, ka, ņemot vērā garantijas neierobežoto raksturu, šajā lietā nav iespējams aprēķināt tirgus prēmijas summu, kāda *La Poste* būtu jāmaksā valstij; tas padara par nepiemērojamu retrocesijas iespēju, ko piedāvā Francijas iestādes (apstrīdētā lēmuma 299. apsvērums).

29 Komisija galīgi secināja, ka, tā kā visi LESD 107. panta 1. punkta nosacījumi ir izpildīti, apstrīdētais valsts galvojums ir valsts atbalsts šīs tiesību normas nozīmē (apstrīdētā lēmuma 302. apsvērums) un ka pat grozīts atbilstoši Francijas iestāžu piedāvātajam, tas neatbilstu nevienam no nosacījumiem, lai to varētu uzskatīt par saderīgu ar kopējo tirgu (apstrīdētā lēmuma 303.–315. apsvērums).

30 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir formulēta šādi:

"*1. pants*

Neierobežotā valsts garantija [galvojums], ko Francija piešķīrusi *La Poste*, ir valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu. Francijai šis atbalsts jāatceļ vēlākais līdz 2010. gada 31. martam.

2. pants

Komisija uzskata, ka *La Poste* faktiska pārveidošana par akciju sabiedrību atcels minēto neierobežoto garantiju [galvojumu], kura tai ir pieejama. Neierobežotās garantijas [galvojuma] faktiska atcelšana vēlākais līdz 2010. gada 31. martam ir piemērots pasākums, lai saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību aktiem izbeigtu 1. pantā minēto valsts atbalstu.

3. pants

Francija divu mēnešu laikā no šā lēmuma paziņošanas dienas informē Komisiju par šā lēmuma izpildīšanai veiktajiem un plānotajiem pasākumiem.

4. pants

Šis lēmums ir adresēts Francijas Republikai."

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

31 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 2. aprīlī, Francijas Republika cēla šo prasību.

32 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu. 2012. gada 19. marta tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem.

33 Francijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

34 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu un, pakārtoti, kā nepamatotu;

— piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

35 Neizvirzot formālu iebildi par nepieņemamību Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta nozīmē, Komisija apgalvo, ka šī prasība ir nepieņemama, jo apstrīdētais lēmums nav nelabvēlīgs Francijas Republikai. Tā būtībā apgalvo, ka šis lēmums, kas attiecas uz pastāvošu atbalstu, kuru valsts iestādes savu iemeslu dēļ ir nolēmušas atcelt, neizraisa nekādas obligātas juridiskas sekas, kas ietekmē Francijas Republikas intereses. Šajā ziņā Komisija uzsver, ka jebkuram prasītājam, ieskaitot dalībvalsti, ir jāpierāda, ka apstrīdētajam lēmumam ir nelabvēlīgas un konkrētas sekas uz patiesām un pastāvošām interesēm; šajā lietā tas neesot pierādīts.

36 Vispārējā tiesa atgādina, ka intereses celt prasību jēdziens ietver to, ka jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kas cēlusi prasību atcelt tiesību aktu, ir jāpierāda radusies un pastāvoša interese atcelt apstrīdēto aktu. Šāda interese nozīmē, ka šī akta atcelšanai pašai par sevi var būt juridiskas sekas vai, citiem vārdiem, ka prasības rezultātā var rasties labums lietas dalībniekam, kurš ir cēlis prasību. Tādējādi tiesību akts, kas pilnībā apmierina šo personu, pēc definīcijas nevar būt tai nelabvēlīgs un šai personai nav intereses prasīt to atcelt (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 11. marta spriedumu lietā T-354/05 *TF1*/Komisija, Krājums, II-471. lpp., 84. un 85. punkts un tajos minētā judikatūra).

37 Ir jāuzsver, ka LESD 263. pantā, gluži tāpat kā EKL 230. pantā, ir skaidri nošķirtas Savienības un dalībvalstu iestāžu tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu, no vienas puses, un fizisku un juridisku personu tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu, no otras puses, un šī panta otrajā daļā it īpaši jebkurai dalībvalstij prasības atcelt tiesību aktu ceļā ir dotas tiesības apstrīdēt Komisijas lēmumu tiesiskumu, turklāt šo tiesību īstenošanai nav izvirzīts nosacījums, ka interesei celt prasību ir jābūt pamatotai. Tātad dalībvalstij nav jāpierāda, ka tās apstrīdētajam Komisijas tiesību aktam ir juridiska iedarbība attiecībā uz šo dalībvalsti, lai tās prasība būtu pieņemama. Tomēr, lai Komisijas tiesību akts varētu būt šīs dalībvalsts prasības atcelt tiesību aktu priekšmets, tam ir jārada obligātas juridiskas sekas (šajā ziņā skat. Tiesas 2001. gada 27. novembra rīkojumu lietā C-208/99 Portugāle/Komisija, *Recueil*, I-9183. lpp., 22.–24. punkts, un 2011. gada 13. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-463/10 P un C-475/10 P *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, Krājums, I-9639. lpp., 36. punkts un tajā minētā judikatūra), kuras ir jānovērtē atbilstoši šāda akta būtībai.

38 Šajā lietā nevar tikt noliegts, ka apstrīdētais lēmums, kurā ir konstatēta valsts atbalsta, kurš ir neierobežota galvojuma formā, pastāvēšana par labu *La Poste* un kurā šis atbalsts ir atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, noteikti rada obligātas juridiskas sekas un līdz ar to ir pārsūdzams tiesību akts LESD 263. panta nozīmē (šajā ziņā skat. Tiesas 2011. gada 8. septembra spriedumu lietā C-279/08 P Komisija/Nīderlande, Krājums, I-7671. lpp., 35.–42. punkts).

39 Ne ar vienu no Komisijas iesniegtajiem apstākļiem vai argumentiem nevar tikt atspēkots šis secinājums.

40 Pirmkārt, lai gan ir taisnība, ka Francijas valdība, kā to norāda Komisija, savu iemeslu dēļ un bez spiediena no Komisijas puses, kā to apliecina Francijas valdības 2009. gada 29. jūlija paziņojums presei un tā paša datuma likumprojekts, kas paredzēts, lai *La Poste* pārveidotu par akciju sabiedrību (skat. iepriekš 6. punktu), ir nolēmusi atcelt pasākumu, kurš apstrīdētajā lēmumā kvalificēts par pastāvošu atbalstu, vairākus mēnešus pirms minētā lēmuma pieņemšanas, tomēr Francijas Republikai ir juridiski saistoši izpildīt apstrīdēto lēmumu, t.i., lēmumu, kurš ticis pieņemts pirms *La Poste* statusa pārveidošanas par akciju sabiedrību. Komisijas izvirzītajam faktam, ka, izpildot apstrīdēto lēmumu, varētu notikt Komisijas aizstāvētu interešu un Francijas Republikas interešu aizstāvēšana, nebūtu jāliedz Francijas Republikai celt prasību atcelt šo pašu lēmumu. Kā Francijas Republika pamatoti ir uzsvērusi, šāda pieeja, kas izraisa to, ka dalībvalstis tiek sodītas atkarībā no tā, vai tās ir spējušas rast savas intereses izpildīt Komisijas lēmumu, būtu ļoti subjektīva. Jautājuma, vai par attiecīgo tiesību aktu var tikt celta prasība atcelt tiesību aktu, jo tas vai nu izraisa obligātas juridiskas sekas, kas var ietekmēt prasītāja intereses, vai ir paredzēts, lai tās izraisītu, izvērtēšanai ir jābalstās uz objektīvu šī akta būtības izvērtējumu.

41 Otrkārt, Komisijas izvirzītā argumentācija, saskaņā ar kuru nekādi nav pierādīts, ka apstrīdētajam lēmumam būtu nelabvēlīga un būtiska ietekme uz patiesajām pastāvošajām Francijas Republikas interesēm, faktiski attiecas uz intereses celt prasību pastāvēšanas problemātiku; šis jautājums nedrīkst tikt sajaukts ar apstrīdama tiesību akta jēdzienu, kas, gluži kā tas ir atgādināts iepriekš 37. punktā, nedrīkst tikt izvērtēts dalībvalstu celtās prasībās par tiesību akta atcelšanu.

42 Treškārt, Komisijas minētajai judikatūrai nav nozīmes šajā lietā.

43 Vispirms saistībā ar lietu, kurā ticis pasludināts Tiesas 2000. gada 22. jūnija spriedums lietā C-147/96 Nīderlande/Komisija (Krājums, I-4723. lpp.), ir pietiekami konstatēt, ka prasības atzīšanas par nepieņemamu iemesls bija tāds, ka apstrīdētajai vēstulei bija vienīgi sagatavojošs raksturs, un līdz ar to tā nedz varēja radīt juridiskas sekas, nedz arī bija paredzēta, lai radītu tādas sekas. Tiesa secināja, ka minētā vēstule nav galīgs lēmums, par kuru var celt prasību atcelt tiesību aktu (skat. minētā sprieduma 35. punktu).

44 Turpinājumā risinājums, kāds tika pieņemts iepriekš minētajā spriedumā lietā Portugāle/Komisija, balstījās uz apstākli, ka dalībvalsts prasītāja bija lūgusi atcelt apstrīdētos lēmumus vienīgi tiktāl, ciktāl tā tajos bija norādīta kā adresāte. Tiesa uzsvēra, ka šādai norādei nav nekādu autonomu juridisku seku. Šajā sakarā ir svarīgi norādīt, ka Tiesa atgādināja, ka, lai par Komisijas tiesību aktu varētu celt prasību par tiesību akta atcelšanu, ir nepieciešams, lai šis akts būtu paredzēts juridisku seku izraisīšanai (Tiesas 1988. gada 27. septembra spriedums lietā 114/86 Apvienotā Karaliste/Komisija, *Recueil*, 5289. lpp., 12. punkts; 1997. gada 20. marta spriedums lietā C-57/95 Francija/Komisija, *Recueil*, I-1627. lpp., 7. punkts, un 2000. gada 6. aprīļa spriedums lietā C-443/97 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-2415. lpp., 27. un 28. punkts), pat ja, kad dalībvalsts paredz iesniegt šādu prasību, šīs sekas nav paredzēts īstenot "pret pašu minēto dalībvalsti" (sprieduma 24. punkts).

45 Tiesas 2002. gada 18. jūnija spriedums lietā C-242/00 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-5603. lpp.) attiecas uz īpašu situāciju, kurā gan apstrīdētā lēmuma saturs, gan konteksts, kurā tas ticis pieņemts, norāda, ka ne šī lēmuma mērķis, ne sekas nebija netieši noraidīt attiecīgās dalībvalsts pieteikumu (skat. sprieduma 45. punktu). Līdz ar to šī judikatūra nekādi nepamato Komisijas nostāju.

46 Tāpat tas ir lietā T-212/00 *Nuove Industrie Molisane*/Komisija, kurā tika pasludināts Vispārējās tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedums (*Recueil*, II-347. lpp.), kura ietvaros sakarā ar intereses celt prasību neesamību tika noraidīta prasība, kuru cēlis uzņēmums, kurš ir vai nav dalībvalsts subjekts un kurš ir paziņota atbalsta saņēmējs, jo šis atbalsts tika atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu un turklāt šī saderīguma izvērtēšanai nebija nekādas ietekmes uz minētā uzņēmuma interesēm.

47 Šie apsvērumi ir piemērojami arī attiecībā uz Vispārējās tiesas 2010. gada 18. marta spriedumiem lietā T-94/08 *Centre de coordination Carrefour*/Komisija (Krājums, II-1015. lpp.) un lietā T-189/08 *Forum 187*/Komisija (Krājums, II-1039. lpp.), ar kuriem sakarā ar intereses celt prasību neesamību par nepieņemamām tika atzītas prasības, ko cēlušas fiziskas vai juridiskas personas.

48 Ņemot vērā visus šos apsvērumus un nepastāvot nepieciešamībai spriest par to, vai Francijas Republikas mērķis šajā prasībā ir panākt apstrīdētā lēmuma, kurš ietvertu precedentu citu *EPIC* statusu izvērtēšanā, atcelšanu, šī prasība ir jāatzīst par pieņemamu.

Par lietas būtību

49 Savas prasības pamatošanai Francijas Republika izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, jo Komisija neesot juridiski pietiekami pierādījusi valsts atbalsta pastāvēšanu. Ar savu otro pamatu Francijas Republika apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā

un faktos, uzskatot, ka *La Poste* sakarā ar tās *EPIC* statusu ir saņēmusi netiešu un neierobežotu valsts garantiju par tās parādiem. Ar trešo pamatu tiek apgalvota priekšrocības neesamība LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

Ievada apsvērumi

50 LESD 107. panta 1. punktā ir norādīts, ka "[j]a vien Līgumi neparedz ko citu, ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm".

51 Saskaņā ar 2008. gada paziņojuma 1.2. punkta otrās daļas ceturto ievilkumu "Komisija uzskata, ka atbalsts garantijas veidā nozīmē [..] labvēlīgākus finansējuma noteikumus, ko iegūst uzņēmumi, kuru juridiskā forma izslēdz bankrotu vai citas maksātnespējas procedūras".

52 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka atbalsta kvalifikācijai LESD 107. panta 1. punkta izpratnē ir nepieciešams, lai būtu izpildīti visi šajā tiesību normā minētie kritēriji. Pirmkārt, jābūt iesaistītai valstij vai valsts līdzekļiem. Otrkārt, šai līdzdalībai jābūt tādai, kas var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, ar to jāpiešķir priekšrocība konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai. Ceturtkārt, tai jārada vai jādraud radīt konkurences izkropļojumus (šajā ziņā skat. Tiesas 2003. gada 24. jūlija spriedumu lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, *Recueil*, I-7747. lpp., 74. un 75. punkts, un Vispārējās tiesas 2006. gada 22. februāra spriedumu lietā T-34/02 *Le Levant 001* u.c./Komisija, Krājums, II-267. lpp., 110. punkts).

53 Pirmkārt, ir redzams, ka šīs prasības pamatošanai izvirzītie pamati būtībā ir vērsti uz to, lai pierādītu, ka Komisija nepamatoti ir secinājusi, ka pastāv priekšrocība par labu *La Poste*, priekšrocība, kas izrietot no netieša un neierobežota valsts galvojuma un kuras pastāvēšana arī tiek apstrīdēta. Šie pamati būtībā attiecas uz priekšrocības pastāvēšanas noteikšanu.

54 Lai gan Francijas Republika replikas stadijā ir apstrīdējusi arī nosacījumu par valsts resursu nodošanu, ir jākonstatē, ka šī argumentācija nav pamats, kas tieši vai netieši papildina agrāk prasības pieteikumā par lietas uzsākšanu izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne. Šīs argumentācija attiecas uz citu LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas nosacījumu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 4. marta spriedumu lietā T-424/05 Itālija/Komisija, Krājumā nav publicēts, 103.–105. punkts).

55 Līdz ar to arguments par to, ka nav ievērots nosacījums par valsts resursu nodošanu, piemērojot Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 48. panta 2. punktu, no kuriem izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jābūt iekļautam kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā, ir jāatzīst par nepieņemamu (skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā T-252/97 *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, II-3031. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Šajā lietā nav ne pierādīts, ne pat apgalvots, ka pamats par valsts resursu nodošanu būtu balstīts uz tiesību apstākļiem un faktiem, kas būtu atklājušies iztiesāšanas laikā. Pat ja tiktu pieņemts, ka pamata novēlota iesniegšana ir izskaidrojama ar to, ka pēc prasības celšanas ir pasludināts Vispārējās tiesas 2010. gada 21. maija spriedums apvienotajās lietās T-425/04, T-444/04, T-450/04 un T-456/04 Francija u.c./Komisija (Krājums, II-2099. lpp.), uz kuru Komisija ir norādījusi savā replikas rakstā, šis spriedums nevarētu tikt kvalificēts par jaunu apstākli, kas varētu pamatot novēlotu argumenta iesniegšanu. Savienības tiesas spriedums, ar kuru tiek vienīgi apstiprināts tiesību nosacījums, ko prasītājs principā jau ir zinājis savas prasības celšanas brīdī, nevar tikt uzskatīts par jaunu apstākli, kas

ļauj iesniegt jaunu pamatu (šajā ziņā skat. Tiesas 1982. gada 1. aprīļa spriedumu lietā 11/81 *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, 1251. lpp., 17. punkts, un Vispārējās tiesas 1996. gada 11. decembra spriedumu lietā T-521/93 *Atlanta* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, II-1707. lpp., 39. punkts).

57 Iztaujāta par šo jautājumu tiesas sēdē, Francijas Republika atzina, ka tās argumenti attiecas vienīgi uz nosacījumu par priekšrocības pastāvēšanu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē; tas ir ticis atzīmēts tiesas sēdes protokolā.

58 Otrkārt, saistībā ar pārbaudes tiesā apjomu un raksturu vispirms ir jāatgādina, ka valsts atbalsta jēdzienam, kā tas ir definēts Līgumā, ir juridisks raksturs un tas ir interpretējams saskaņā ar objektīviem elementiem. Šī iemesla dēļ Savienības tiesai ir pienākums, ņemot vērā gan konkrētos tajā izskatāmās lietas apstākļus, gan Komisijas veiktā novērtējuma tehnisko vai komplekso raksturu, veikt pilnīgu pārbaudi attiecībā uz jautājumu par to, vai pasākums ietilpst LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas jomā (šajā ziņā skat. Tiesas 2000. gada 16. maija spriedumu lietā C-83/98 P Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, *Recueil*, I-3271. lpp., 25. punkts, kā arī 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā C-487/06 P *British Aggregates*/Komisija, Krājums, I-10515. lpp., 111. punkts).

59 Turpinājumā ir jāprecizē, ka Komisijas lēmuma likumība jautājumā par valsts atbalstu ir izvērtējama atkarībā no informācijas, kāda bija tās rīcībā brīdī, kad tā pieņēma šo lēmumu (Tiesas 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 16. punkts, un 2004. gada 14. septembra spriedums lietā C-276/02 Spānija/Komisija, Krājums, I-8091. lpp., 31. punkts). No tā it īpaši izriet, ka, tā kā valsts atbalsta jēdziens atbilst objektīvai situācijai, kas izvērtējama datumā, kurā Komisija pieņem savu lēmumu, tad, veicot iepriekš minēto tiesas pārbaudi, ir jāņem vērā šajā datumā veiktais novērtējums (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost* un *La Post*/*UFEX* u.c., Krājums, I-4777. lpp., 144. punkts).

60 Vispārējā tiesa uzskata par noderīgu sākt prasības izvērtēšanu ar otro pamatu.

Par otro pamatu – kļūdām faktos un tiesību piemērošanā saistībā ar neierobežota galvojuma pastāvēšanu par labu La Poste

61 Ar savu otro pamatu Francijas Republika apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdas faktos un tiesību piemērošanā, izvērtējot jautājumu, vai pastāv neierobežots un netiešs galvojums par labu *La Poste*. Šim pamatam ir četras daļas par vairākām Komisijas pieļautām kļūdām, proti:

— Komisijas secinājumu, ka Francijas tiesību aktos pastāv netiešs valsts garantijas princips, kas izriet no *EPIC* statusa;

— seku, kuras izriet no tā, ka *EPIC* nav piemērojamas vispārējo tiesību normās paredzētās sanācijas un likvidācijas procedūras tiesas ceļā, noteikšanu;

— valsts atbildības iestāšanās nosacījumu pielīdzināšanu automātiskam un neierobežotam galvojuma mehānismam attiecībā uz *La Poste* pasīviem;

— eventuālo publisko pienākumu, kuri bija likvidētajai *EPIC*, nodošanas seku noteikšanu.

Par pirmo daļu, ar kuru tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, secinot, ka Francijas tiesību aktos pastāv netieša valsts garantija, kas izriet no *EPIC* statusa

62 Francijas Republika apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, secinot, ka Francijas tiesību aktos pastāv netieša un neierobežota valsts garantija, kas izriet no *EPIC* statusa.

63 Lai pamatotu savus apgalvojumus, Francijas Republika būtībā norāda, pirmkārt, ka Valsts padomes judikatūra izslēdz pašu šādas garantijas principu, otrkārt, ka izvilkums no Valsts padomes gada ziņojuma, uz kuru balstās Komisija, – tostarp ņemot vērā Valsts padomes 2005. gada 8. septembra atzinumu – nav vispārpiemērojams un saistošs, treškārt, ka Francijas publisko finanšu tiesību normas principā izslēdz jebkuru "netieša galvojuma" jēdzienu un, ceturtkārt, ka nav pasākumu, kas var saglabāt *EPIC* kreditoru intereses, ja šīs *EPIC* statuss mainīsies.

64 Šajā lietā netieša valsts galvojuma pastāvēšanas noteikšana ietver precīzu un pamatotu izvērtēšanu attiecībā uz mehānismiem, kas noteikti Francijas tiesību aktos, saistībā ar gadījumu, ja tāda *EPIC* kā *La Poste* kļūtu par maksātnespējīgu attiecībā pret saviem kreditoriem.

65 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, izskatot strīdus valsts atbalsta jomā, faktu un pierādījumu izvērtēšana ir pilnīgā Vispārējās tiesas kompetencē. Turklāt šajā kontekstā jautājums par to, vai un kādā mērā valsts tiesību norma ir vai nav piemērojama konkrētajā gadījumā, ir jāizvērtē tiesai saskaņā ar faktiem un saskaņā ar noteikumiem par pierādījumu sniegšanu un pierādīšanas pienākuma sadali.

66 Turklāt ir svarīgi konstatēt, ka Komisija – pretēji tam, ko varētu ļaut pieņemt Francijas Republikas argumentācija, – balstoties uz izvilkumu no Valsts padomes ziņojuma, nav apgalvojusi, ka Francijas tiesību aktos pastāv netieša valsts galvojuma princips. No apstrīdētā lēmuma skaidri izriet, ka, lai pierādītu, ka pastāv valsts galvojums par labu *La Poste*, Komisija tostarp ir izvērtējusi, vai šāda garantija, kā to apgalvo Francijas iestādes, Francijas tiesību aktos nav izslēgta (skat. apstrīdētā lēmuma 120.–136. apsvērumu). Tā ir secinājusi, ka teksti un judikatūra neļauj apstiprināt, ka Francijas tiesību aktos būtu izslēgts, ka valsts var būt galvotājs par labu *EPIC* attiecībā uz saistībām, kuras *EPIC* ir uzņēmusies attiecībā pret trešajām personām.

67 Šis secinājums nevar tikt atspēkots.

68 Pirmkārt, saistībā ar to, vai Valsts padomes judikatūra izslēdz pašu valsts galvojuma par labu publiskām iestādēm principu, no lietas dalībnieku dokumentiem izriet, ka tie būtībā nav vienisprātis par to, kā būtu jāinterpretē judikatūra, kas izriet no Valsts padomes (Asamblejas) 1938. gada 1. aprīļa sprieduma lietā *Sociétés de l'Hôtel d'Albe* (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, 341. lpp.).

69 No minētā sprieduma formulējuma izriet, ka Valsts padome atteicās apmierināt *EPIC* kreditora prasījumu, kas tieši adresēts valsts dienestiem, norādot, ka valstij nav jānomaksā minētās *EPIC* parādi. Kā Komisija to pamatoti ir norādījusi apstrīdētā lēmuma 123. apsvērumā, attiecīgā situācija, par kuru ir runa lietā, kurā tika pieņemts minētais spriedums, patiešām atšķiras no situācijas, kurā *EPIC* ir maksātnespējīga, un tā ir atbilstoša, vienīgi lai noteiktu, vai valsts galvojums var tikt izmantots. Tas, ka saskaņā ar šo spriedumu publiskās iestādes Francijas tiesību aktu nozīmē ir juridiskās personas ar finanšu autonomiju, obligāti nenozīmē, ka valsts nevar būt galvotājs pēdējā instancē šādām iestādēm. Līdz ar to, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Komisija ir secinājusi, ka no judikatūras nevar tikt izsecināts, ka ir izslēgts pats valsts galvojuma par labu *EPIC* princips.

70 Otrkārt, Francijas Republika apgalvo, ka Komisija nepamatoti esot balstījusies uz frāzi, kas ņemta no Valsts padomes 1995. gada ziņojuma, lai gan šī ziņojuma apjoms un obligātais raksturs esot pakļauts atrunai.

71 Šī argumentācija nevar tikt akceptēta vairāku iemeslu dēļ. Vispirms un kā to ir uzsvērusi Komisija, izvilkums, uz kuru norāda Komisija (skat. apstrīdētā lēmuma 139. apsvērumu) un kas pats ir ņemts no ziņojuma, kas sagatavots 1995. gadā saistībā ar publiskas iestādes izveidošanu, kura paredzēta, lai sniegtu atbalstu sakarā ar Francijas valsts piešķirto finanšu atbalstu *Crédit Lyonnais* sanācijai, ir formulēts nepārprotami. No tā izriet, ka Valsts padome ir skaidri norādījusi, ka "valsts galvojums šai iestādei bez tiešas tiesību normas izrietēs no publiskās iestādes būtības". Turklāt izvilkums, kas ņemts no minētā ziņojuma, ir vienīgi viens no konkrētajiem elementiem, kurus izvirzījusi Komisija, lai pierādītu valsts galvojuma pastāvēšanu. Konkrētāk, no apstrīdētā lēmuma 146. un 147. apsvēruma

izriet, ka Komisija savas nostājas pamatošanai ir izvirzījusi Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministra 2003. gada 22. jūlija ziņojumu, kura priekšmets ir "netieša un tieša galvojuma pasākumu uzskaite", kā arī tai pievienotos dokumentus. Pretēji Francijas Republikas izvirzītajai interpretācijai ir redzams, ka šis ziņojums neattiecas vienīgi uz gadījumu, kurā Francijas valsts atbildība var iestāties tās kā akcionāres statusā, tostarp pasīvu dzēšanas gadījumā, jo šī ziņojuma paskaidrojošajā piezīmē tieši norādīts uz publisko iestāžu izveidošanu. Visbeidzot, ar Valsts padomes 2005. gada 8. septembra atzinumu nevar tikt atspēkots Komisijas izdarītais secinājums. Kā Francijas Republika daļēji ir atzinusi, šajā atzinumā, kas sagatavots saistībā ar Savstarpējo apdrošināšanas sabiedrību un sociālās nodrošināšanas sabiedrību kontroles komisijas [*Commission de contrôle des assurances, des mutuelles et des institutions de prévoyance (CCAMIP)*] izveidošanu, atgādinot principu, saskaņā ar kuru ikvienai publisko tiesību juridiskajai personai ir jāuzņemas prasību par atbildību sekas, kuras var tikt vērstas pret minēto personu, uzreiz netiek izslēgts, ka var pastāvēt valsts galvojums, kas var tikt izmantots publiskas iestādes bankrota gadījumā.

72 Treškārt, Francijas Republika apgalvo, ka kopš 2001. gada 1. augusta Konstitutīvā likuma par budžeta likumiem [*Loi organique du 1er août 2001 relative aux lois de finances (LOLF)*] stāšanās spēkā nekādu galvojumu vai trešās personas parādu samaksu valsts nevar veikt bez atļaujas, kas sniegta ar finanšu likumu.

73 Šāda nostāja nevar tikt akceptēta. No Konstitucionālās padomes 2001. gada 25. jūlija Lēmuma Nr. 2001-448 DC (*Recueil des décisions du Conseil constitutionnel*, 99. lpp.) izriet, ka *LOLF* 61. panta "mērķis ir nodrošināt Parlamenta informāciju par valsts sniegtajiem galvojumiem, nevis izbeigt galvojumus, kas piešķirti iepriekš, bet kuriem atļauja nav dota paredzētajā termiņā [..]". Nepastāvot precizējumiem par to galvojumu raksturu, uz kuriem norādījusi Konstitucionālā padome šajā lēmumā, nekas neļauj secināt, ka netiešie galvojumi, kas aptver pastāvošos parādus *LOLF* spēkā stāšanās laikā (proti, 2005. gada 1. janvārī), arī bija atcelti. Šajā ziņā, nepieļaujot kļūdu vērtējumā, Komisija apstrīdētā lēmuma 126. apsvērumā ir norādījusi, ka, lai noteiktu, vai netiešais galvojums, ko valsts piešķīrusi *La Poste*, ticis atcelts ar *LOLF*, ir jānorāda uz datumu, kurā *La Poste* saņēmusi šo galvojumu, nevis uz datumu, kurā radušies *La Poste* parādi.

74 Lai gan, kā norādījusi Francijas Republika, Francijas iestāžu eksperts ir paudis šaubas par to, vai iemesli, kas ir likuši Konstitucionālajai padomei izslēgt to galvojumu atcelšanu, kuru piešķiršana nebija atļauta ar *LOLF*, bija spēkā gan attiecībā uz netiešajiem parādiem, gan attiecībā uz tiešajiem parādiem, ir jānorāda, ka šī interpretācija nav pamatojama ar Konstitucionālās padomes lēmumu. Visbeidzot, Komisija apstrīdētā lēmuma 131. apsvērumā pamatoti ir norādījusi, ka tai nav saistoša ne Francijas tiesību aktos esošā attiecīgā pasākuma kvalificēšana par garantiju, ne tas, ka runa esot par garantiju, uz kuru attiecas *LOLF*.

75 Ceturtkārt, arguments par to, ka pasākumu, kuri ir vērsti, lai saglabātu *EPIC* kreditoru tiesības gadījumā, ja *EPIC* statuss tiktu grozīts, kā tas ir noticis, pārveidojot akciju sabiedrības *France Télécom*, *Gaz de France*, *Électricité de France* un Parīzes lidostas, neesamība esot norāde uz jebkāda galvojuma neesamību, nav pārliecinošs.

76 Tas, ka Francijas valsts ir nolēmusi piešķirt tiešus galvojumus noteiktos gadījumos, nepierāda, ka šajā lietā ir izslēgta netiešas garantijas piešķiršana. Turklāt, kā izriet no vairākiem Konstitucionālās padomes lēmumiem, ar to, ka prasījumu tiesības Francijas tiesību aktos tiek aizsargātas tāpat kā tiesības uz īpašumu, nevar tikt atspēkots šis secinājums. Visbeidzot, Francijas Republikas minētā Konstitucionālās padomes judikatūra nav daļa no Komisijas iesniegtajiem elementiem, un līdz ar to Komisija tos nevarēja izmantot apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī. No tā izriet, ka saskaņā ar iepriekš 59. punktā minēto judikatūru Konstitucionālās padomes judikatūra, kas attiecas uz prasījumu tiesību aizsardzību, neietilpst elementos, saistībā ar kuriem ir jāizvērtē apstrīdētā lēmuma tiesiskums.

77 Saistībā ar Francijas Republikas norādi tās replikas rakstā uz Valsts padomes pētījuma par publiskajām iestādēm ziņojumu, kuru pieņēmusi Valsts padomes 2009. gada 15. oktobra Plenārā asambleja un saskaņā ar kuru "valsts galvojumu, kas sniegts publiskajām iestādēm, pastāvēšana ir ļoti apstrīdama", kā arī uz doktrīnas rakstu, kas publicēts 2010. gada 28. jūnijā pēc minētā ziņojuma, ir jākonstatē, ka šīs publikācijas, pat pieņemot, ka tās var tikt izvirzītas šajā tiesvedībā, neietver nevienu jaunu apstākli, kas būtu tieši atbilstīgs, lai spriestu par jautājumu, vai Francijas tiesību aktos principā izslēgta valsts netieša galvojuma par labu *EPIC* pastāvēšana. Šajā pētījuma ziņojumā Valsts padome ir vienīgi izklāstījusi vispārējus vērtējumus par iespēju no Savienības judikatūras izsecināt valsts atbalsta pastāvēšanu "vienīgi no tiesību aktu elementiem". Spriežot par jautājumu, vai konkurences tiesības atspēko publisko iestāžu pastāvēšanu, šī ziņojuma autori ir vienīgi norādījuši, ka ir "jārelativizē risks, ka attiecības starp valsti un tās publiskajām iestādēm sistemātiski tiek kvalificētas par valsts atbalstu [EKL] 87. panta nozīmē". 2010. gada 28. jūnija doktrīnas raksts attiecas uz debatēm, kas sākās pēc minētā pētījuma ziņojuma publicēšanas saistībā ar vienību, kurām ir publisko iestāžu statuss, nākotni tostarp, bet ne vienīgi, no valsts atbalsta tiesību perspektīvas. Runājot precīzāk par šo pēdējo aspektu, ir svarīgi norādīt, ka nekādi nav aplūkots būtisks argumentācijas, kuru Komisija izklāstījusi apstrīdētajā lēmumā, pīlārs, proti, konstatācija, saskaņā ar kuru vienības, kurām ir publiskas iestādes statuss Francijas publisko tiesību aktu nozīmē, nevar tikt pakļautas vispārējos tiesību aktos noteiktajām maksātnespējas un bankrota procedūrām.

78 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, nepieļaujot kļūdu, Komisija ir secinājusi, ka Francijas tiesību aktos, pretēji Francijas iestāžu apgalvotajam, nav izslēgta iespēja, ka valsts var piešķirt netiešu garantiju *EPIC*. Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu faktos un tiesību piemērošanā saistībā ar sekām, kas izriet no tā, ka *La Poste* nav piemērojamas vispārējos tiesību aktos paredzētās sanācijas un likvidācijas procedūras

79 Francijas Republika uzskata, ka, pretēji Komisijas piedāvātajai nostājai, tas, ka attiecībā uz *La Poste* nav piemērojamas vispārējos tiesību aktos, proti, Likumā Nr. 85-98, kas esot vienīgi "procesuāls likums", noteiktās sanācijas un likvidācijas procedūras tiesas ceļā, nenozīmē, ka *La Poste* nevar ne bankrotēt, ne nonākt maksātnespējas situācijā. Francijas Republika uzsver, ka īpašās procedūras, kas nekādi negarantē kreditoriem, ka tie atgūs visus atbalstus, ir piemērojamas *EPIC*. Konkrētāk, ar Likumu Nr. 80-539 un tiesību aktiem, kas pieņemti tā īstenošanai, kuru galvenais mērķis esot noregulēt situācijas, kurās publiskie subjekti, lai arī maksātspējīgi, atsakoties maksāt noteiktus parādus, ir ieviests izpildes līdzekļu režīms, kas sniedz uzraudzības iestādei pilnvaras iestāties publiskās iestādes vadībā, lai šīs iestādes budžetā atvēlētu "nepieciešamos kredītus", nevis valsts resursus, lai apmierinātu potenciālos kreditorus. Tomēr ar šo likumu valstij, kuras loma ir pielīdzināma *ad hoc* pilnvarnieka lomai, nekādi netiek sniegtas tiesības un, vēl jo mazāk, pienākums atvēlēt valsts resursus potenciālo publisko iestāžu kreditoru labā. Šo interpretāciju apstiprinot gan Valsts padomes 2008. gada 25. marta Atzinums Nr. 381-088, gan Francijas administratīvā judikatūra. Visbeidzot, to programmu pastāvēšana, kuras Komisijas identificējusi apstrīdētā lēmuma 174.–178. apsvērumā un kuras ļauj piešķirt valsts avansus atsevišķiem subjektiem, kas nodrošina sabiedriskos pakalpojumus, nevar apliecināt netieša galvojuma mehānisma īstenošanu.

80 Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka Likumā Nr. 85-98 no tā piemērošanas jomas ir izslēgtas visas publiskās personas, konkrēti, *EPIC*. Saskaņā ar šī likuma 2. pantu, kurš kļuvis par Komerckodeksa L. 620-2. pantu, redakcijā, kas bija spēkā līdz 2006. gada 1. janvārim, "sanācija un likvidācija tiesas ceļā attiecas uz visiem komersantiem, visām personām, kas ierakstītas amatu sarakstā, visiem lauksaimniekiem un visām privāttiesību juridiskajām personām". Atbilstošajā tiesību normā, kas bija spēkā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā, šajā pašā ziņā noteikts, ka "glābšanas procedūra ir piemērojama visām personām, kas veic komerciālu vai amatniecisku darbību, visiem lauksaimniekiem un visām jebkurām citām fiziskām personām, kas veic profesionālu neatkarīgu darbību, ieskaitot brīvās profesijas, kuras pakļautas likumdošanas vai

reglamentatīvajam statusam vai kuru statuss ir aizsargāts, kā arī attiecībā uz visām privātu tiesību juridiskajām personām. Turklāt no Francijas Kasācijas tiesas judikatūras, uz kuru Francijas Republika ir norādījusi savos dokumentos, izriet, ka no tekstiem izriet, ka "lietas, kas nepieder privātpersonām, tiek administrētas un atsavinātas tādā formā un saskaņā ar noteikumiem, kas ir tām īpaši paredzēti; saistībā ar lietām, kas pieder publisko tiesību personām, kuras pat veic rūpnieciska un komerciāla rakstura darbību, šo lietu neatsavināmības princips neļauj tās atsavināt, izmantojot privāto tiesību līdzekļus; ka vienīgi kreditors, kuram par labu tiek pieņemts tiesas nolēmums, kas ir stājies likumīgā spēkā un ar kuru publisko tiesību personai – pat nodrošinājuma veidā – tiek uzlikts pienākums samaksāt naudas summu, var izmantot īpašos noteikumus, kas izriet no Likuma [Nr. 80-539]" [skat. Kasācijas tiesas (pirmā civillietu palāta) 1987. gada 21. decembra spriedumu lietā *Bureau de recherches géologiques et minières (BRGM)* pret *Sté Llyod continental*, *Bulletin des arrêts de la Cour de cassation* I, Nr. 348, 249. lpp.].

81 Taču lietas dalībnieki nav vienisprātis par to, kādas sekas ir tam, ka attiecībā pret *EPIC*, lai noteiktu, vai pastāv valsts galvojums par labu *La Poste*, nav piemērojamas vispārējās tiesību normās paredzētās sanācijas un likvidācijas procedūras.

82 Vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma formulējumu (skat. 118. un 119. apsvērumu) Komisija ir uzskatījusi, ka, lai noteiktu, vai pastāv galvojums par individuālu parādu atmaksāšanu, pēc valsts [likumdošanas] tekstu un judikatūras izvērtēšanas (skat. iepriekš otrā pamata pirmo daļu), ir jāanalizē, vai procedūra, kuru izmantojis *La Poste* kreditors, lai atgūtu savu parādu gadījumā, ja *La Poste* būtu finanšu grūtībās, ir līdzīga procedūrai, kuru izmantotu uzņēmuma, kurš pakļauts komerctiesībām, kreditors. Pretēji tam, ko ļauj pieņemt Francijas Republikas argumenti, Komisijas rīcība nebija vērsta uz to, lai secinātu, ka *EPIC* tādēļ, ka uz to neattiecas vispārējo tiesību normās paredzētā sanāciju un likvidācija tiesas ceļā, nevarēja bankrotēt.

83 Šajā lietā Komisija ir nonākusi pie secinājuma, ka *EPIC* kreditori bija labākā situācijā nekā privātie kreditori, jo publiskas iestādes kreditoram, pretēji tam, kas notiek, piemērojot vispārējo tiesību normas par sanāciju un likvidēšanu tiesas ceļā, nedraud risks zaudēt prasījumus likvidācijas procedūras uzsākšanas rezultātā (skat. apstrīdētā lēmuma 150. apsvērumu).

84 Šis secinājums ir jāapstiprina. Kā Francijas Republika ir atzinusi prasības pieteikumā, Likumā Nr. 80-539 ir paredzēts atšķirīgs mehānisms salīdzinājumā ar to, kāds ir ieviests ar vispārējo tiesību normās paredzētajām sanācijas un likvidācijas procedūrām. Ar šo likumu un tiesību aktiem, kas pieņemti tā piemērošanai, ir ieviesta parādu atgūšanas procedūra, kuras sākšana, atšķirībā no likvidēšanas procedūras vispārējo tiesību normu nozīmē, neizraisa prasījumu izzušanu, bet, lielākais, to samaksas atlikšanu. Tādēļ publisko iestāžu kreditori obligāti ir labākā stāvoklī nekā personu, kurām piemērojams Likums Nr. 85-98, kreditori, kuru prasījums var izzust personas vai vienības – parādnieces – aktīvu nepietiekamības gadījumā.

85 Tādējādi, kā izriet no procedūru, kuras piemērojamas *EPIC* saskaņā ar Likumu Nr. 80-539, apraksta (tostarp skat. apstrīdētā lēmuma 23.–28. apsvērumu), ja nav pietiekamu *EPIC* aktīvu, tad vai nu parādu atmaksāšana tiek atlikta, vai arī kompetentā uzraudzības iestāde atvēl resursus, lai samaksātu šos parādus. No tā izriet, ka publisko iestāžu kreditori obligāti ir labvēlīgākā situācijā nekā privāto personu kreditori.

86 Turklāt, lai gan Likumā Nr. 80-539, kā Francijas Republika ir norādījusi, ko pie tam Komisija nav apstrīdējusi (skat. apstrīdētā lēmuma 160. apsvērumu), nav tieši paredzēts, ka valstij ir pienākums atvēlēt valsts resursus, lai izpildītu tiesas nolēmumu, ar kuru tiek piemērots minētā likuma 1.-II pants, Komisija, nepieļaujot kļūdu, ir apgalvojusi, ka, līdzko pašas maksātnespējīgās publiskās iestādes resursi ir izsmelti, valsts līdzekļi, ļoti ticams, tiks izmantoti, lai nomaksātu publiskās iestādes – parādnieces – parādus.

87 Šajā ziņā, nepieļaujot kļūdu vērtējumā, Komisija, lai pierādītu, ka pastāv eventuāli mobilizējami valsts resursi *EPIC* maksātnespējas gadījumā, apstrīdētā lēmuma 174.–176. apsvērumā ir norādījusi uz noteiktām finanšu programmām un misijām un līdz ar to – uz valsts netiešā galvojuma efektivitāti par labu *EPIC*.

88 Ņemot vērā iepriekš minēto, apstrīdētā lēmuma 179. un 180. apsvērumā izklāstītie secinājumi kā norādes uz to, ka pastāv neierobežots valsts galvojums par labu *EPIC* saistībā ar sekām, kas izriet no Likuma Nr. 80-539 piemērošanas, ir jāapstiprina.

Par trešo daļu, ar kuru tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, pielīdzinot valsts atbildības iestāšanās iespējas *EPIC* maksātnespējas gadījumā automātiskam un neierobežotam galvojuma par pasīviem mehānismam

89 Ar otrā pamata trešo daļu Francijas Republika, pretēji Komisijas apgalvotajam, norāda, ka *La Poste* kreditori nevarētu sistemātiski saukt pie atbildības valsti *La Poste* maksātnespējas gadījumā. Tā tostarp apstrīd secinājumu, saskaņā ar kuru valsts atbildība var iestāties automātiski vienīgi dēļ tā, ka publiskas iestādes finanšu situācija neļauj tai nomaksāt tās parādus. Francijas Republika uzskata, ka valsts atbildības realizēšana, kas ir pakļauta stingriem nosacījumiem saskaņā ar Valsts padomes judikatūru, nevarot tikt pielīdzināta automātiska un neierobežota galvojuma mehānismam. Šajā ziņā tā norāda, ka valsts atbildības iestāšanās, pirmkārt, ietver to, ka kreditoram ciestajiem zaudējumiem ir ārkārtējs un īpašs raksturs un, otrkārt, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp valsts darbību vai bezdarbību un ciestajiem zaudējumiem.

90 Vispirms ir jāatgādina, ka tikai objektīvi konstatējumi, kas novestu pie secinājuma, ka valstij juridiski būtu pienākums atmaksāt *EPIC* parādu, par kādu ir runa šajā lietā, ļautu apstiprināt valsts galvojuma esamību (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 26. jūnija spriedumu lietā T-442/03 *SIC*/Komisija, Krājums, II-1161. lpp., 126. punkts).

91 Šajā lietā lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka, nenoliedzami, pastāv atšķirība starp, pirmkārt, galvojuma mehānismu, kas ietver to, ka automātiski un neierobežoti notiek iestāšanās parādnieka vietā, ja tas kļūst nespējīgs dzēst savas finanšu saistības, un, otrkārt, atbildības režīmu, kas balstīts uz tiešo izraisošo apstākli, kurā ir vainojama atbildīgā persona, un kas ietver to, ka tiek ņemti vērā katras konkrētās lietas dati.

92 Apstrīdētajā lēmumā Komisijas argumentācija ir balstīta uz Valsts Padomes 2005. gada 18. novembra spriedumu lietā *Société fermière de Campoloro* u.c. (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, 515. lpp.), kurā, kā minēts apstrīdētā lēmuma 124. apsvērumā, ir noteikts, ka valsts atbildības režīmam saistībā ar publisko iestāžu parādu atgūšanas mehānisma ieviešanu ir galvojuma mehānisma īpašības. Minētā sprieduma galvenais apsvērums ir formulēts šādi:

"Tā kā, paredzot šos noteikumus, likumdevēja mērķis bija piešķirt valsts pārstāvim pilnvaras aizstāt vietējās pašpārvaldes institūcijas, lai pēc attiecīgas prasības par parādu nokārtošanu iesniegšanas nodrošinātu tiesas pieņemta un galīga nolēmuma izpildi minētās pašpārvaldes maksātnespējas gadījumā un atbrīvotu vai izveidotu līdzekļus šā nolēmuma izpildei; tā kā pārstāvim šim nolūkam – tiesas uzraudzībā un ņemot vērā pašpārvaldes situāciju un vispārējo interešu apsvērumus – ir jāveic nepieciešamie pasākumi; tā kā šo pasākumu vidū ir iespēja pārdot pašpārvaldei piederošus aktīvus, ja tiem nav būtiska nozīme to sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanā, par kuriem tā ir atbildīga; tā kā gadījumā, ja prefekts izvairās izmantot vai neizmanto likumā paredzētās priekšrocības, vietējās pašpārvaldes kreditoram ir tiesības vērsties pret valsti, atsaucoties uz smagu kļūdu, kas pieļauta uzraudzības pilnvaru īstenošanā; tā kā gadījumā, ja, ņemot vērā pašpārvaldes situāciju, īpaši aktīvu nepietiekamību, vai vispārējo interešu apsvērumu dēļ prefektam ir bijis likumīgs pamatojums atteikt noteiktu pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu tiesas nolēmuma izpildi, valsts vara var būt atbildīga par vietējās pašpārvaldes kreditoram radīto kaitējumu, ja tas ir ārkārtējs un īpašs."

93 Komisijas argumenti ir balstīti arī uz Valsts padomes 1995. gadā sagatavoto ziņojumu (apstrīdētā lēmuma 139. apsvērums), kā arī uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006. gada 26. septembra lēmumu lietā *Société de gestion du port de Campoloro et Société fermière de Campoloro* pret Franciju (Nr. 57516/00) (apstrīdētā lēmuma 204. un nākamie apsvērumi).

94 Nepieļaujot kļūdu, Komisija būtībā ir nonākusi pie secinājuma, ka valsts atbildība, ņemot vērā šos spriedumus un ziņojumu, varētu rasties gadījumā, ja pasākums, kas izriet no Likuma Nr. 80-539 īstenošanas, neļautu tāda *EPIC* kā *La Poste* kreditoram atgūt parādu.

95 Ne ar vienu no Francijas Republikas iesniegtajiem argumentiem nevar tikt atspēkots šis secinājums.

96 Pirmkārt, no Valsts padomes judikatūras, kas atgādināta iepriekš 92. punktā, izriet, ka kreditoram ir tiesības vērsties pret valsti, ja ir pieļauta smaga kļūda uzraudzības pilnvaru īstenošanā, un arī tiesības saukt pie atbildības valsts varas iestādi, ja, ņemot vērā attiecīgās publisko tiesību juridiskās personas situāciju, tostarp tās aktīvu nepietiekamību, vai vispārējo interešu prasību dēļ minētais kreditors ir cietis ārkārtējus un īpašus zaudējumus, kas izriet no prefekta atteikuma īstenot pasākumus, kas garantētu minētā kreditora tiesības.

97 Lietas par Kampoloro [*Campoloro*] (Francija) ostu iznākums, kāds tas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Société de gestion du port de Campoloro et Société fermière de Campoloro* pret Franciju, izpaužas tā, ka, neraugoties uz prasītājas izvirzītajiem faktiem, valsts ir uzņēmusies pienākumu nodrošināt maksājumu kreditoriem, tādējādi apstiprinot, ka valsts atbildība var rasties pēdējā instancē. Kā tas ir norādīts apstrīdētā lēmuma 208. apsvērumā, Eiropas Cilvēktiesību tiesa iepriekš minētajā spriedumā ir uzskatījusi, ka valstij ir jānodrošina parādu nomaksāšana kreditoriem, ja tiem ir radušies īpaši un pārmērīgi zaudējumi sakarā ar to, ka tie nav saņēmuši summas, kuras tiem būtu bijis jāsaņem.

98 Otrkārt, saistībā ar apgalvojumu, ka, lai rastos valsts atbildība, esot jāpierāda tieša cēloņsakarība starp valsts rīcību un kreditoru zaudējumiem, ir pietiekami norādīt, kā to ir atzinusi arī Francijas Republika, ka, ja *EPIC*, kurai ir uzticēti sabiedrisko interešu uzdevumi, nenomaksā savus parādus un tai ar tiesas nolēmumu tiek uzdots tos nomaksāt, valstij pēc savas ierosmes ir jāatgūst nepieciešamie līdzekļi. Gadījumā, ja tā atsakās segt ar *EPIC* attiecīgos parādus, izmantojot visus iespējamos pasākumus, ieskaitot lietu pārdošanu, tā nokļūst situācijā, kas var izraisīt tās atbildību. Kā to ir uzsvērusi Komisija, šķiet, ka ir izslēgts, ka valstij būtu jāpārdod visa *La Poste* manta. Saskaņā ar sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasību, kurai Francijas tiesību aktos ir konstitucionāla principa vērtība un kura valsts iestādēm ir jāievēro, īstenojot Likumu Nr. 80-539, lietas, kas nepieciešamas *EPIC* sabiedrisko pakalpojumu uzdevumam, nevar tikt cedētas.

99 Treškārt, Francijas Republika apgalvo, ka Komisija nepamatoti ir norādījusi, pirmkārt, uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru par to tiesas nolēmumu neizpildi, kuri paši ietver īpašumtiesību aizskārumu, it īpaši uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Société de gestion du port de Campoloro et Société fermière de Campoloro* pret Franciju (skat. apstrīdētā lēmuma 204.–211. apsvērumu), un, otrkārt, uz šķietamības teoriju tādā ziņā, ka *EPIC* kreditoriem varēja būt tiesiskā paļāvība par valsts galvojuma pastāvēšanu. Ir jākonstatē, ka šīs teorijas izmantošana ir izklāstīta tikai virspusēji. Tādējādi Komisija apstrīdētā lēmuma 227. apsvērumā ir vienīgi norādījusi, ka "[i]zklāstu apstiprina šķietamības teorijas pielietojums". Līdz ar to arguments par to, ka šķietamības teorija nebūtu piemērojama saistībā ar gadījumu, kāds ir šajā lietā, par parādu rašanos, ir jānoraida kā nepieņemams. Kļūdains pamats nav pietiekams, lai atceltu aktu, ja šis kļūdainais pamats ir pakārtots un ir citi pamati, kas ir pietiekami atcelšanas pamatošanai (skat. 2011. gada 7. aprīļa spriedumu lietā C-321/09 P Grieķija/Komisija, Krājumā nav publicēts, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par ceturto pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu saistībā ar likvidētās *EPIC* pienākumu nodošanas eventuālajām sekām

100 Francijas Republika apgalvo, ka noteiktu prasījumu uzturēšanai, kas ir saistīti ar *La Poste* sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, nav nekādas saistības ar *EPIC* statusu. Atzīstot, ka sabiedrisko pakalpojumu turpinātības princips nozīmē, ka publiskas iestādes izzušanas gadījumā šis uzdevums un manta, kas tai tikusi piešķirta šī uzdevuma veikšanai, tiek nodoti, tā uzskata, ka nav nekādu šķēršļu *EPIC* izzušanai tiktāl, ciktāl sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu īstenošana var tikt turpināta.

101 Ir jānorāda, ka Francijas Republikas argumentācija, ar kuru nav iespējams atspēkot secinājumu, ka Komisija, balstoties vienīgi uz konstatācijām, kas veiktas šī pamata pirmajās trīs daļās, pamatoti varēja uzskatīt, ka pastāv neierobežots valsts galvojums, ir jānoraida kā neefektīva (skat. iepriekš 99. punktā minēto judikatūru).

102 Katrā ziņā Francijas Republika ir tieši atzinusi, ka sabiedrisko pakalpojumu turpinātība publiskas iestādes, kas veic sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, izzušanas gadījumā (kāds ir *La Poste* gadījums) nozīmē minētā uzdevuma un ar šo uzdevumu saistītās mantas nodošanu un līdz ar to ar šo uzdevumu saistīto tiesību un pienākumu nodošanu. Ar sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu saistīto tiesību un pienākumu nodošana – principā un kā tas izriet no Komisijas konstatācijām – nozīmē vienlaicīgu iestādes, kurai uzticēts minētais uzdevums, tiesību un pienākumu nodošanu.

103 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu, ar kuru tiek apgalvots priekšrocības jēdziena LESD 107. panta 1. punkta nozīmē pārkāpums

104 Francijas Republikas trešajam pamatam ir divas daļas.

Par pirmo daļu, ar kuru tiek apgalvots, ka Komisija kļūdaini ir secinājusi, ka valsts galvojuma pastāvēšana, pieņemot, kā ir pierādīta, radot priekšrocību par labu *La Poste*

105 Ar pirmo daļu Francijas Republika uzskata, ka, pieņemot, ka ir pierādīta neierobežota valsts galvojuma pastāvēšana par labu *EPIC*, nav pierādīts, ka tā būtu sniegusi priekšrocību par labu *La Poste*. Tā būtībā norāda, ka, Komisija, pamatojoties uz analīzi, ko veikušas vērtēšanas aģentūras un kas tieši sasaucas ar Komisijas par citām *EPIC* nostājām, kā arī uz Komisijas ieteikumu, kas adresēts Francijas iestādēm 2006. gada 4. oktobrī (skat. iepriekš 10. punktu), ir secinājusi par galvojuma pastāvēšanu un līdz ar to par priekšrocības pastāvēšanu par labu *La Poste*. Tādējādi Komisija ar pilnībā apļveida argumentāciju esot secinājusi par priekšrocības par labu *La Poste* pastāvēšanu.

106 Ir jāuzskata, ka tāda galvojuma piešķiršana ar nosacījumiem, kas neatbilst tirgus nosacījumiem, kā neierobežota galvojuma bez samaksas piešķiršana kopumā ir tāda, ka tā sniedz priekšrocību tā saņēmējam, jo šāda piešķiršana uzlabo saņēmēja finanšu stāvokli, samazinot izmaksas, kas normāli būtu jāsedz no budžeta. Atbildot uz tiesas sēdē uzdoto jautājumu, Francijas Republika atzina, ka saskaņā ar 2008. gada paziņojumu var tikt atzīts, ka, ja uzņēmums sakarā ar tā juridisko statusu būtu atbrīvots no maksātnespējas vai ekvivalentas procedūras, tam būtu iespējams iegūt labvēlīgākus kredīta nosacījumus un līdz ar to saņemt priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

107 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbalsta jēdziens, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, ir vispārīgāks nekā subsīdijas jēdziens, jo tas ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, kas ir subsīdijas kā tādas, bet arī valsts pasākumus, kas dažādos veidos atvieglo izmaksas, kuras parasti ir jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kas, kaut gan tie nav subsīdijas šī vārda šaurākajā nozīmē, ir tām identiski pēc rakstura un rada tādas pašas sekas (skat. Tiesas 2003. gada 8. maija spriedumu apvienotajās lietās C-328/99 un C-399/00 Itālija un *SIM 2 Multimedia*/Komisija, *Recueil*, I-4035. lpp., 35. punkts, un 2006. gada 15. jūnija

spriedumu apvienotajās lietās C-393/04 un C-41/05 *Air Liquide Industries Belgium*, Krājums, I-5293. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra). Lai novērtētu, vai kāds valsts pasākums ir valsts atbalsts, ir jānovērtē, vai labumu gūstošais uzņēmums saņem ekonomiskas priekšrocības, ko tas nebūtu saņēmis, pastāvot parastiem tirgus nosacījumiem (skat. Tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-39/94 *SFEI* u.c., *Recueil*, I-3547. lpp., 60. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

108 Neierobežots valsts galvojums tostarp ļauj tā saņēmējam saņemt labākus kredīta nosacījumus par tiem, kādus tas būtu ieguvis vienīgi savu nopelnu dēļ, un līdz ar to minētais galvojums ļauj samazināt apgrūtinājumu saņēmēja budžetam.

109 Ir norādīts, ka vienīgi, lai pierādītu, ka *La Poste* ir saņēmusi labākus kredīta nosacījumus un līdz ar to finanšu priekšrocību, Komisija ir atsaukusies uz vērtēšanas aģentūru nostājām un, konkrētāk, uz visnozīmīgākajām no tām. Šajā ziņā Komisija ir uzsvērusi, ka tiktāl, ciktāl *Fitch* un *Standard & Poor's* ir divas svarīgas vērtēšanas aģentūras un ciktāl ir pierādīts, ka tirgū, lai noteiktu kredītu, kas piešķirams konkrētam uzņēmumam, tiek ņemts vērā šo aģentūru (vienas vai otras, vai abu) sniegtais vērtējums, kas ir labāks par to, kurš tiktu sniegts, ja nebūtu galvojumu, var radīt priekšrocību *La Poste*, ko tā nebūtu ieguvusi parastos tirgus apstākļos.

110 Līdz ar to Francijas Republika nepamatoti ir norādījusi, ka Komisija ir izmantojusi apļveida argumentāciju. Norāžu uz atzīto vērtēšanas aģentūru vērtēšanas metodēm mērķis ir bijis vienīgi apstiprināt, ka valsts galvojums par labu *EPIC* varēja radīt priekšrocību labāku kredīta nosacījumu veidā (tostarp skat. apstrīdētā lēmuma 257. apsvērumu), nevis pierādīt, ka šāds galvojums pastāvēja.

111 Katrā ziņā apgalvojums, saskaņā ar kuru šīs nostājas atspoguļo vienīgi Komisijas paziņojumus, nav pamatots ar faktiem. Francijas Republika tostarp nav pierādījusi, ka tā, ka vērtēšanas aģentūras ir ņēmušas vērā valsts galvojumu, cēlonis būtu bijis Komisijas 2003. gada 16. decembra Lēmums 2005/145/EK par valsts atbalstiem, ko Francija piešķīrusi *EDF* un elektrības un gāzes rūpniecības nozarei (OV 2005, L 49, 9. lpp.). Vienīgi ar to, ka dokumenti, kas nāk no aģentūrām, uz kurām Komisija ir atsaukusies, ir vēlāki par šo lēmumu, nav pietiekami, lai pierādītu, ka tā, ka šīs aģentūras ir ņēmušas vērā valsts galvojumus, pamatā obligāti būtu bijusi minētā lēmuma pieņemšana. Šajā ziņā Komisijai nevar tikt pārmests, ka tā ir norādījusi uz tāda paša laika dokumentiem kā apstrīdētais lēmums, nevis uz ziņojumiem, kas patiešām ir agrāki par minētā lēmuma pieņemšanas datumu.

112 Līdz ar to trešā pamata pirmā daļa nav pamatota.

Par otro daļu, ar kuru tiek apgalvots, ka Komisija kļūdaini ir secinājusi, ka iespējamā valsts garantija varēja sniegt priekšrocību *La Poste* sakarā ar labvēlīgo ietekmi, kāda šim galvojumam ir attiecībā uz finanšu vērtējumu

113 Ar otro daļu Francijas Republika apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir secinājusi par priekšrocības pastāvēšanu sakarā ar labvēlīgo ietekmi, kāda šim galvojumam varēja būt attiecībā uz finanšu vērtējumu. Pirmkārt, tā uzsver, ka Komisija nav ievērojusi, ka vērtējums, ko saņēma *La Poste*, izriet no tā, ka vērtēšanas aģentūras aplūko valsts atbalstu kopumā, kas nozīmē, ka tiek ņemti vērā daudzi apstākļi, nevis vienīgi galvojuma pastāvēšana. Otrkārt, tā norāda, ka, pat neesot šādai garantijai, vērtēšanas aģentūru, kuras īpaši ņem vērā, ka šis uzņēmums pieder valstij, *La Poste* piešķirtais vērtējums būtu tāds pats. Gluži kā šīs aģentūras Komisija skaidri nenošķirot to, uz ko attiecas *La Poste* statuss, no tā, kas izriet no tās kapitāla piederības.

114 Francijas Republikas argumenti nevar tikt akceptēti.

115 Vispirms ir jānorāda, ka Komisija nenoliedz, ka papildus valsts galvojumam, ko eventuāli var saņemt uzņēmums, finanšu vērtējumā tiek ņemti vērā visi parametri, kas apstiprina atbalstu, kurš tiek sagaidīts no valsts (skat. apstrīdētā lēmuma 280. apsvērumu).

116 Turklāt Francijas Republikai nav izdevies atspēkot konstatāciju, kas veikta, pamatojoties uz metodoloģiskiem dokumentiem, kurus sagatavojušas vērtēšanas aģentūras un saskaņā ar kuriem vērtēšanas aģentūras kopumā ir ņēmušas vērā izvērtējamo vienību juridisko statusu; šajā gadījumā to, ka *La Poste* bija *EPIC* statuss.

117 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats ir jānoraida.

Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvota kļūda tiesību piemērošanā, jo Komisija nav juridiski pietiekami pierādījusi valsts atbalsta pastāvēšanu

118 Francijas Republika apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi ne pierādīšanas pienākumu, ne pierādīšanas līmeni, kurš tai jāievēro valsts atbalsta jomā. Komisija tostarp neesot ievērojusi judikatūrā apstiprinātos principus, balstījusi savu vērtējumu uz virkni negatīvu prezumpciju, pieņēmumu un spekulāciju,un līdz ar to neesot pozitīvi pierādījusi atbalsta par labu *La Poste* pastāvēšanu. Tā tas esot gan saistībā ar netiešā valsts galvojuma par labu *La Poste* esamības pierādīšanu (skat. 129., 134., 136., 152., 154., 160., 161., 165., 169., 179., 195., 202. un 251. apsvērumu), gan saistībā ar priekšrocības pastāvēšanas izvērtēšanu; tieši tāpat esot izvērtētas, kā tas prasīts judikatūrā, arī apstrīdētā pasākuma sekas. Šajā ziņā neesot pietiekami pierādīt, ka minētais pasākums, lai tas būtu kvalificējams par valsts atbalstu, konkrētāk, par pastāvošu valsts atbalstu, "var" radīt priekšrocību. Visbeidzot Francijas Republika replikas rakstā norāda, ka Komisija nav sniegusi pierādījumus, ka iespējamā priekšrocība, kuru esot saņēmusi *La Poste*, izrietēja no valsts resursu nodošanas.

119 No judikatūras izriet, ka Komisija nedrīkst pieņemt, ka uzņēmums ir guvis no valsts atbalsta izrietošu priekšrocību, pamatojoties vienīgi uz negatīvu prezumpciju, kas sakņojas tādas informācijas trūkumā, kura ļautu izdarīt pretēju secinājumu, ja trūkst citu pierādījumu, kas ļautu pozitīvi pierādīt šādas priekšrocības esamību. Šādā ziņā Komisijai ir vismaz jānodrošina, lai tās rīcībā esošā informācija, lai arī tā var būt fragmentāra un nepilnīga, būtu pietiekams pamats, lai secinātu, ka uzņēmums ir saņēmis priekšrocību, kas ir valsts atbalsts (šajā ziņā skat. Tiesas 2009. gada 17. septembra spriedumu lietā C-520/07 P Komisija/*MTU Friedrichshafen*, Krājums, I-8555. lpp., 56. punkts).

120 Šajā ziņā pierādījumi, kas jāsniedz Komisijai, lielā mērā ir atkarīgi no attiecīgā valsts pasākuma būtības. Konkrētāk, netieša rakstura valsts pasākuma esamība var tikt izsecināta no saskanīgu apstākļu kopuma, kuriem ir zināma ticamība un koherence un kuri izriet no atbilstošo valsts tiesību normu interpretācijas, proti, no kuriem var tikt izsecinātas juridiskās sekas, kuras izriet no saņēmēja uzņēmuma juridiskā statusa. Šajā ziņā, lai pierādītu, ka valsts ir piešķīrusi netiešu finanšu galvojumu, kas pēc definīcijas nav tieši paredzēts valsts tiesību aktos, uzņēmumam, kuram ir īpašs statuss, par atbilstošiem var tikt uzskatīti interpretatīvi ziņojumi un cirkulāri.

121 Šajā lietā no apsvērumiem, kas sniegti, izvērtējot otro pamatu, izriet, ka Komisija ir pozitīvi izvērtējusi neierobežota valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanu. Tā ir ņēmusi vērā vairākus saskanīgus apstākļus, kas ir pietiekams pamats, lai tiktu pierādīts, ka *La Poste* sakarā ar savu *EPIC* statusu saņēma netiešu un neierobežotu valsts galvojumu. Šīs objektīvās norādes izriet, pirmkārt, no objektīva fakta, ka *La Poste* nebija pakļauta vispārējās tiesību normās paredzētajai grūtībās nonākušu uzņēmumu sanācijai un likvidēšanai (apstrīdētā lēmuma 117. apsvērums), otrkārt, no tā, ka Likumam Nr. 80-539, kuram *La Poste* bija pakļauta, nebija tādas pašas sekas kā vispārējo tiesību normās paredzētajai likvidācijas procedūrai un ar to *EPIC* kreditori tika nostādīti daudz labākā situācijā nekā privāto personu kreditori (apstrīdētā lēmuma 148.–180. apsvērums), un, treškārt un pakārtoti, no tā, ka "maz ticamā gadījumā, ja likumā [Nr. 80-539] noteiktā procedūra kreditoram liegtu iespēju saņemt atlīdzību" (apstrīdētā lēmuma 184. apsvērums), minētais kreditors turklāt varētu panākt parādu atmaksu, saucot pie atbildības valsti (apstrīdētā lēmuma 185.–222. apsvērums).

122 Tas, ka Komisija, atbildot uz Francijas iestāžu argumentiem administratīvās procedūras ietvaros, ir uzskatījusi par noderīgu pierādīt, ka nekas Francijas tiesību aktos neizslēdz netieša valsts galvojuma par labu *EPIC* pastāvēšanu (skat. apstrīdētā lēmuma 120.–138. apsvērumu), ir vienīgi sākuma punkts argumentācijai, kuru tā skaidri ir izklāstījusi apstrīdētā lēmuma 116.–255. apsvērumā. Tādēļ nevar tikt apgalvots, ka Komisija šīs pierādīšanas vajadzībām būtu pamatojusies uz vienkāršām negatīvām prezumpcijām un spekulācijām. Kā ticis minēts iepriekš 71. punktā, Komisija tieši ir norādījusi uz Valsts padomes 1995. gada ziņojumu (apstrīdētā lēmuma 139. apsvērums), kā arī uz Francijas ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministra 2003. gada 22. jūlija ziņojumu (apstrīdētā lēmuma 146. un 147. apsvērums); šie ziņojumi ir formulēti nepārprotami.

123 Tāpat Komisija ir iesniegusi pietiekamus apstākļus, lai pierādītu, ka šis galvojums ir priekšrocība. Saistībā ar apstrīdētā pasākuma faktiskajām sekām no judikatūras izriet, ka Komisijai nav tās jāizvērtē jau piešķirtu atbalstu gadījumā (skat. Tiesas 2006. gada 1. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-442/03 P un C-471/03 P *P & O European Ferries (Vizcaya)* un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, Krājums, I-4845. lpp., 110. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā nekādi nav jānošķir pastāvoši atbalsti un nelikumīgi atbalsti.

124 Turklāt priekšrocības sekas, ko sniedz valsts galvojums, var tikt prezumētas. Šāds galvojums ļauj kredīta ņēmējam saņemt zemākas procentu likmes vai piedāvāt mazāku nodrošinājumu. No judikatūras izriet, ka pat priekšrocība, kas piešķirta kā papildu potenciāls maksājums valstij, var būt valsts atbalsts (Tiesas 1998. gada 1. decembra spriedums lietā C-200/97 *Ecotrade*, *Recueil*, I-7907. lpp., 43. punkts, un Vispārējās tiesas 2000. gada 13. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-204/97 un T-270/97 *EPAC*/Komisija, *Recueil*, II-2267. lpp., 80. punkts). Tā tas visbiežāk ir tādu galvojumu gadījumā, kuri kopumā ir saistīti ar aizdevumu vai citu finanšu saistību, kuru parādnieks ir uzņēmies attiecībā pret kreditoru.

125 Līdz ar to arī pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

126 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

127 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Francijas Republikai spriedums nav labvēlīgs, jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Francijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2012. gada 20. septembrī.

[Paraksti]